

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рж1 у 71/2020
03.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ул. ..., чији је пуномоћник Јелена Ковановић, адвокат из ..., ул. ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 94/20 од 18.06.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 03.08.2020. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Управног суда Р4 у 94/20 од 18.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач АА је 03.07.2020. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 94/20 од 18.06.2020. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда 5У 5941/19, као неоснован.

Предлагач АА сматра да је у Управном спору који тече пред Управним судом у предмету 5У 5941/19 повређено њено право на суђење у разумном року због тога што је суд у периоду од годину дана предузео само једну радњу у поступку, а то је достављање тужбе туженом на одговор. Истиче да је тужба у управном спору поднета због ћутања управе, те да суд у ожалбеном решењу није смео занемарити трајање управног поступка који је претходио подношењу тужбе. Предлаже да суд преиначи ожалбено решење, усвоји приговор предлагача, наложи поступајућем судији предузимање радњи којима ће убрзати поступак, као и да обавезе Републику Србију да предлагачу надокнади опредељене трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Ожалбеним решењем је одбијен приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда 5У 5941/19, као неоснован, са образложењем да од дана подношења тужбе 12.04.2019. године до дана подношења приговора 29.04.2020. године није протекао толико дуг временски период који би довео до повреде права на суђење у разумном року, при чему тај период није пратила неактивности суда, који је тужбу доставио на одговор туженом. Управни суд је узео у обзир и околност да су судије дужне да предмете решавају по редоследу њиховог пријема, у складу са обавезом прописаном члана 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр.110/09... 39/16).

По налажењу Врховног касационог суда, несумњиво је да постоји интерес предлагача АА да о њеној тужби буде одлучено за што краће време, али је Управни суд правилно оценио да се не ради о предмету који захтева приоритетно и хитно одлучивање с обзиром на то да су предмет спора трошкови управног поступка. Како предмет спора није статусне природе и како његово решавање законом није предвиђено као хитно, он спада у групу предмета које треба решавати према редоследу пријема. Поштовање редоследа решавања предмета је обавеза коју не прописује само члан 177. Судског пословника, већ је она прописана и чланом 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року. Изграђени стандарди Европског суда за људска права налажу да се у суду који је преоптерећен нерешеним предметима (као што је Управни суд), од решавања предмета према редоследу пријема у суд одступи када су у питању предмети који се морају приоритетно решавати, али предмет предлагача не спада у ту групу.

Предлагач своје становиште у повреди права на суђење у разумном року у жалби заснива на дугом трајању управног поступка који је претходио подношењу тужбе због ћутања управе у управном спору. Поводом овог жалбеног навода, Врховни касациони суд указује на то да је према становишту Европског суда за људска права, које у својој пракси примењују Врховни касациони суд и Уставни суд, подносилац представке дужан да покаже марљивост у поштовању и извршавања процедуралних захтева који су релевантни, да се уздржи од било каквих тактика одлагања, као и да искористи могућности које су му пружене домаћим правом за скраћивање поступка (стандард изражен у ставу 35. пресуде Европског суда за људска права од 07. јула 1989. године у предмету *Union Alimentaria Sanders S.A. protiv Španije*, број представке 11681/85).

Сагласно одредбама чл. 15. и 19. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), предлагач АА је имала право да поднесе тужбу због ћутања управе ако другостепени орган није донео решење по њеној жалби у року од 60 дана од

дана пријема жалбе, а не донесе га ни у даљем року од седам дана по накнадном захтеву странке. У конкретном случају, жалба је изјављена 21.09.2017. године, а предлагач АА је тужбу због ћутања у праве поднела тек 12.04.2019. године. У ситуацији када процесноправна средства због ћутања управе нису коришћена благовремено, предлагач не може приговарати дужини поступка пред управним органом (види: Одлуку Уставног суда Уж-10032/2013 од 14. априла 2016. године).

Врховни касациони суд на крају примећује да је приговор предлагача ради убрзавања поступка поднет у току трајања ванредног стања када је рад судова био редукован на тај начин што су се, у складу са Закључком Високог савета судства број 119-05-132/2020-1 од 18.03.2020. године, одржавала само суђења која не трпе одлагања у предметима у кривичној и грађанској материји који су таксативно наведени у Закључку и када је Управни суд био објективно спречен да предузима све редовне активности у предметима. У ситуацији када је због појаве заразне болести доведено у питање не само здравље становништва, већ и нормално одвијање живота у држави, укључујући функционисање њених институција (државних органа и јавних служби) и привредних субјеката, предлагач не може основано очекивати да ће подношење приговора моћи да доведе до делотворног убрзања судског поступка чији је предмет исплата умањеног износа пензије на основу Закона о привременом уређивању начина исплате пензије.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, у ставу првом диспозитива одбио жалбу предлагача.

Врховни касациони суд је у ставу другом одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успео у поступку заштите права на суђење у разумном року.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић